Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Zeno, Apostolo.; [oversat af Rasm. Soelbeeg] ; [Musikken af Giuseppi Sarti].
Titel | Title:	Il Vologeso : dramma per musica da rappresentarsi in Copenhagen nel carnavale dell'anno 1754 = Vologesus : en musicalsk Tragoedie som skal opføres her udi Hoved-Staden Kiøbenhavn efter Nyt-Aar 1754
Alternativ titel | Alternative title:	Vologesus.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Andreas Hartvig Godiche, [1754]
Fysiske størrelse | Physical extent:	157 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

[A. ZENO:]

VOLOGESUS

1754

56-380

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02398 8

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

56-380

IL

VOLOGESO
DRAMMA
PER MUSICA

DA

RAPPRESENTARSI IN COPENHAGEN

NEL CARNEVALE DELL' ANNO 1754.

Volgesus

En

Musicalsk Tragoedie

som skal opføres

her udi Hoved-Staden

Kiøbenhavn

efter Nyt-Aar 1754.

KJØBENHAVN,

Trykt hos Andreas Hartvig Godiche.

ARGOMENTO.

Vologeſo Rè de' Parti unito con Berenice Regina d' Armenia, deſtinata ſua ſpoſa, moſſe guerra a' Romani, in tempo che Marc' Aurelio Imperadore aveva eletto per ſuo Collega, e Succeſſore nell' Imperio Lucio Antonino Vero Patrizio Romano, con deſtinargli in Iſpoſa Lucilla ſua Figliuola, Ma perche il nuovo Ceſare dovea condurre l' Armata Romana contro de Parti, fu differito il Maritaggio di Lucilla fino all' ultimazione di queſta Guerra, nella quale Lucio Vero combattè, e vinſe, e fatta prigioniera la Regina Berenice col ſuppoſto che il Re Vologeſo foſſe morto nella Battaglia, ſe ne invaghi, e condottala ſeco in Efeſo, procurò con ogni Sforzo di averla in Moglie, benche ſempre in vano. Vologeſo intanto riavutoſi dalle ferite riportate nel Combattimento, ed' inteſa la prigionia di Berenice

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indholdet.

Vologesus de Parters Konge foreenet med Berenice Dronningen af Armenien, som hans bestemte Gemahlinde, paaførde Rommerne Krieg, i den Tiid da Keiser Marcus Aurelius havde udvaldt den Rommerske Patricium Lucium Antoninum Verum til sin Med-Regent og Efterfølgere i Keiserdømmet, da han tillige beskikkede ham sin Datter Lucilla til Gemahlinde. Men som den unge Keyser skulde anføre den Rommerske Kriegshær imod Parterne, blev Lucillæ Giftermaal opsadt til denne Kriegs endelige Afgiørelse, i hvilken Lucius Verus stridede, og fik Seier, og som Dronning Berenice blev giort til Fange, og man sluttede, at Kong Vologesus var omkommet i Slaget, forelskede han sig i hende, og da han havde bragt hende med sig til Ephesum, stræbede han af al Formue at faa hende til sin Ægtefælle, endskiønt det var altiid forgieves. Vologesus som imidlertiid var kommet sig af de Saar han havde faaet i Striden, og havde erfaret Be-

nice, per assistere alla costanza della medesima, ed' opporsi a' tentativi di Lucio Vero, si portò sconosciuto in Efeso, dove coll' industria, e coll' oro ottenne di essere ammesso fra i Ministri Cesarei. Nello stesso tempo l' Imperadore Marc' Aurelio, avuta notizia de nuovi amori di Lucio Vero, e stimandosi da lui gravemente offeso, gli spedì un Ambasciadore; e mandatagli insieme la Figliuola, fece intimargli, o che sposasse Lucilla, o che rinunziasse all' Impero. Il rimanente si comprende dalla Lettura del Dramma, i cui fondamenti storici si sono presi da Giulio Capitolino, Sesto Rufo, Eutropio, e da altri.

AT-

renices Fangenskab, forfoiede sig for at komme sammes Bestandighed til Hielp, og at modsette sig Lucii Veri fristende Forsøg, som en ubekiendt til Ephesum, hvor han med Smildhed og Penge bragte det saavidt, at han blev antaget iblant de Keiserlige Hof-Betientere. Da Keiser Marcus Aurelius paa samme Tiid havde faaet Kundskab om Lucii Veri nye Elskovs-Handel, og agtede sig høylig[illegible] fornærmet af ham, affærdigede han en Gesandter til ham; og da han tillige sendte ham Datteren, lod han ham betyde, at han enten skulde gifte sig med Lucilla, eller og affige sig fra Keiserdømmet. Det øvrige indbefattes i Læsningen af denne Sang-Digt, hvis Historiske Hoved-Grunde ere tagne af Julio Capitolino, Sexto, Rufo, Eutropio, og andre.

ATTORI.

VOLOGESO Re de Parti sposo di Berenice

Il Signor GIUSEPPE RICCIARELLI ROMANO DETTO IL ROMANINO.

BERENICE Regina d' Armenia sua sposa.

La Signora PRUDENZA SANI, GRANDI.

LUCIO Antonino Vero Imperadore sposo di Lucilla, ed' amante di Berenice.

Il Signor GIOVANNI CROCE.

LUCILLA, figlia di Marc' Aurelio Imperadore, sposa di Lucio Vero.

La Signora ELENA FAFRIS.

ANICETO, confidente di Lucio Vero.

La Signora MARIANMA GALEOTTI.

FLAVIO, Ambasciadore di Marc' Aurelio.

Il Signor GIOVANBATTISTA SALUZZI.

La Musica è del Signor Giuseppi Sarti

I Balli Sono d' Invenzione del Signor Giovanni Bartolotti.

Il vestiario è d' Invenzione del Signor Giuseppe Mazzioli.

MU-

De Agerende.

Vologesus, Parternes Konge, Berenices Gemal.

Her Giuseppe Ricciarelli, en Romaner, kaldet Il Romanino.

Berenice, Dronningen af Armenien, hans Gemalinde.

Madame Precedenza Sani grandi.

Keiser Lucius Antoninus Verus, Lucillæ Gemal, og Berenices Elskere.

Her Giovanni Crocè.

Lucilla, Keiser Marci Aurelii Datter, Lucii Veri Gemahl.

Jomfrue Elena Fabris.

Anicetus, Lucii Veri Fortroelige.

Jomfrue Mariana Galeotti.

Flavius, Marci Aurelii Gesandt.

Her Giovanbattista Saluzzi.

Musikken er af Her Giuseppi Sarti.

Dansene er af Her Giovanni Bertalottis Opfindelse.

Indretningen af den ved Forestillningerne brugelige Klæde-Dragt er af Her Giuseppe Mazzioli.

MUTAZIONI DI SCENE

NELL' ATTO PRIMO.

Salone Imperiale con ſontuoſo apparato di Menſa.

Giardino delizioſo, che da una parte corriſponde al Palazzo Imperiale di Lucio Vero, e dall' altra una Torre, che ſerve di prigione a Vologeſo, con veduta d' una parte del Porto d' Efeſo, ove da una ſuperba Nave fa lo Sbarco col ſuo accompagnamento Lucilla.

Appartamenti nella Reggia.

Anfiteatro con due porte a Lato, e Popolo radunato d' intorno per li ſpettacoli.

Dirimpetto gran Loggia, che ſerve per Vologeſo.

NELL'

Forandringerne af Optrinnene.

I den Første Act.

En stor Keiserlig Sahl med en kostbar Bord-Udredning.

En deilig Lyst-Have, som paa den ene Side gaar lige op til Lucii Veri Keiserlige Pallats, og paa den anden Side et Taaren, som tiener til Vologesi Fængsel, med Udsigt paa en Side til Havnen i Epheso, hvor Lucilla af et meget prægtig Skib gior sin Udskibelse tilligemed hendes Følgeskab:

De afdeelte Værelser i Slottet.

Amphiteatrum med tvende Dørre paa Siden, og det derom til Skuespillene forsamlede Folk.

Lige over for en stor Stette-Bygning som tilhører Vologeso.

NELL' ATTO SECONDO.

Camera Imperiale.

Galleria.

Atrio continguo al Carcere di Vologeso.

NELL' ATTO TERZO.

Camera imperiale.

Prigione Interna.

Stanza tutta apparata di Lutto, che poi si trasmuta in gran Reggia Imperiale illuminata.

ATTO

I den Anden Act.

Det Keiselige Kammer.

En stor Omgang.

En Forgaard anstødende til Bologesi Fængsel.

I den Tredie Act.

Det Keiserlige Kammer.

Fængslets Værelse inden til.

En heel udredet Sorge-Stue, som siden forandres til en stor med Lys opklaret Keiserlig Ridder-Sahl.

Den

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

Salone Imperiale con ſontuoſo apparato di Menſa.

Lucio Vero, Berenice, e Loro accompagnamento.

Luc. V. Regina aſſai donaſti
Di coſtanza, e di pianto
Al tuo genio pudico, all' ombra illuſtre
Dell' eſtinto tuo ſpoſo;
Raſſerenati omai,
Che in quel volto amoroſo
Troppo

Den første Act.

Første Scene.

En stor Keiserlig Sahl med en kostbar Bord-Udredning.

Luc. Verus, Berenice og deres Følgeskab.

Luc. V. Dronning du haver
Aflagt Prøver nok paa Bestandighed,
Og Hierte-Graad for din afdøde Gemals
Høipriselige Eftermæle;
Muntre dig nu op igien
Da du ellers vil komme din Hierte-Sorg

Til

Troppo il tuo duolo insuperbir
tu fai.

Beren. Signor: dalle tue squadre in
Vologeso
La virtude, e il valor restaro
estinti;
Io tutta in lui perdei
La pace del mio cor: perduto
à il Regno
Il suo forte sostegno;
Miserabile avvanzo
Di si grave sciagura or qui ri-
mango.
E per quel mai più giusta
Cagion pianger degg' io, s'ora
non piango?

Luc. V. Ciò che perdesti, o bella,
Nel Partico Regnante,
Nel Cesare Latino il Ciel ti
rende
Olà. Vieni, ed' a questa
Lauta mensa real meco t' assidi.

Beren. Servo al mio vincitor, e agl'
Astri infidi.

SCE-

Til alt for meget at forhøie sig i dit Elskov-vækkende Ansigt.

Beren. Herre: Blev dog dine Troppers
Tapperhed, og Mandhaftighed udslukkede i Vologeso;
Ak! jeg mistede al min
Hiertestillende Roe i ham: Han har mistet sit Rige
Sin stærke Understøtning.
Og jeg forbliver nu her,
Som en høist elendig Efterlevning af saa Byrdefuldt et Uheld
Og for hvad billigere Aarsage
Skal jeg vel græde, om jeg ei græder nu?

Luc. V. Det som du mistede, o Skionneste
I den Partiske Regenter
Det giver Himlen dig igien i den Latinske Keiser.
Hør dog! kom hid, og set dig ned hos mig
Ved dette prægtige Kongelige Bord.

Beren. Jeg Træl-lyder min Seyervindere og min svigende Skiebne.

SCENA II.

Aniceto, poi Vologeſo, l' uno, e l' altro con Seguito di Miniſtri. Lucio Vero, e Berenice aſſiſi a Menſa.

Anicet. Godete alme ſublimi, eccelſi eroi:
Faſtoſo oggi per voi
Co' ſuoi doni gareggia ogni elemento.

Volog. Io di piacer miniſtro, ora che queſti
Di ſoave Lieo colmi Criſtalli
Umile oſſequioſo a voi preſento.
V' imploro ancor da i numi
Tutelari di Roma ogni contento.

Bern. (Oh Dei! Di Vologeſo
Non è quello il ſembiante!)

Luc.V. Regina, a ber t' invito. E tu mi porgi
Pien di Greca vendemia il Nappo aurato.

Anicet.

Anden Scene.

Amicetas, siden Vologesius begge med et Følgeskab af Betientere. Licius Verus og Berenice siddende ved Bordet.

Amicet. Betiener eder høisindede Siele, yp-
perlige Helte:
Af denne for eder høistpriselige Dag,
Da hvert Element kapstrider for eder med
sine Gaver.

Vnlog. Jeg forskaffer Fornsielsen, medens
denne Bred fylder
De Cristalle-Glasser med (*) Lyao den
lisligste Napiske Viin.
Jeg fremstiller mig for jer som en nedrig
og vinkfærdig Tiener,
Jeg udbeder eder endog al Fornsielses
Held
Af Roms beskyttende Guder.

Beren. (O I Guder er denne ikke
Min Vologesi lignende Gienfærd!)

Luc.V. O Dronning jeg anmoder dig at drikke.
Og du ræk mig
Det gyldene Bægger fuld af den Græ-
kiske Viinhostes Saft. (Til Ami-
cetum.)

(*) Anacreon Od. 6. & 8. pag. 23, & 27. & Svidas. &c.

Anicet. Eccole pronto *ad Aniceto*
Volog. (Amor m' assista, e 'l Fato)

Aniceto prende il Bicchiere da Vologeso. e lo presenta a Lucio Vero, che lo porge a Berenice.

Luc. V. Prendi, del primo onore
Degna solo tu sei: bevi, o Regina.
Beren. Troppo eccede il favore: a me
Ricusarlo non Lice:
Bevo a trionfi tuoi.
Volog. No Berenice.

Mentre Berenice vuol bere, Vologeso le toglie il bicchiere, e lo getta in terra. Lucio Vero si Leva con empito, e si avanza verso Vologeso.

Luc. V. Tanto ardir.
Volog. L' altrui morte *a Berenice*
Tu appressavi al tuo Labbro
Cesare è tosco
Quel che beve la terra.
Beren. (Pur troppo è desso, oh stelle!)
Luc. V. O tu, che al par dell' opre

Ai

Anicet. See der er det færdigt.
Volog. (Elskov og Skiebnen de staa mig dog bie)

Anicetus tager Glasset fra Vologeso, og frembringer det til Lucium Verum, som rækker det til Berenice.

Luc.V. Tag det du allene er værdig
Det største Æretegn: Drik dog o Dronning
Beren. Den Gunst-Bevisning gaar for vidt for mig din Slavinde
Er det ei tilladt at afveigre den:
Jeg drikker paa dine Seyervisninger.
Volog. Nei Berenice.

Medens Berenice vil drikke, tager Vologesus Glasset fra hende, og kaster det paa Jorden. Lucius Verus staar op i Jvrighed, og gaar frem mod Vologesum.

Luc.V. Saa stor en Dristighed.
Volog. Du nærmede der til Berenice
En andens Gift-Død
Til dine Læber
Keiser det er Slange-Gift
Det som Jorden inddrikker der.
Beren. (Det er alt for meget, just det samme, o Skiebne!)
Luc.V. O du! som har saa forvoven en Mund

Ai temerario il Labbro, e fama al nome
Dall ire mie, dalle tue colpe attendi:
Chi fei? che cerchi?
Volog. Parto son io: ristretti
Ecco in breve i miei torti,
Per istinto, e per legge
A Roma, a te nemico:
Del mio Re Vologeso
Meditai le vendette.
Temi i tuoi Numi
Temi l'ombra real; temi il mio essempio,
Non Mancan mai pene, e nemici a un empio.
Anicet. Del forsennato orgoglio
Punirà la baldanza il ferro mio.
Snuda la spada, e và per uccidere Vologeso.
Luc.V. Ferma Aniceto.
Beren. (Oh Dio!)
Luc.V. In Carcer| tetro a più maturo esame
Si costudisca *ad' Aniceto*
Un' uom del volgo

Non

Som Gierningen er, vent dig kun
Af min Vrede og dine Laster, et Rygte
efter dit Navn:
Hvem er du? Hvem søger du efter?

Vologæ. Jeg er en Parter; see der har du
Min Uret indfattet i Korthed
Jeg er af Indskydelse, og efter Loven
En Fiende af Rom, og af dig
Jeg pynsede paa Hevnen
For min Konge Vologeso.
Frygt dog dine Guder
Frygt en Kongelig Gienfærd; frygt min
Forevisning
Der feiler dog vel aldrig paa Straffer og
Fiender for en Ugudelig.

Anicet. Mit Sværd det skal straffe
Dumdristigheden, af dette affindige
Hovmod. (Han blotter sin
Kaarde, og gaar hen at dræbe
Vologesum.)

Luc.V. Holdt inde Anicete.

Beren. (O J Guder!)

Luc.V. Man skal bevaagte ham i det sæleste
Fængsel
Til en beleiligere Udforskning (Til Ani-
cetum.)
En Mand af de Gemeene

Non può ſolo, ed' inerme oſar cotanto.

Volog. Solo cercai della tua morte il vanto.
E ſolo ancor poſſ' io
Soſtener l' ire tue. Regina.
Addio.

Scorgerai, che non pavento
L' ire tue, le tue ritorte,
Del mio Fato, della ſorte
Sono avezzo a trionfar.

Tu fra tanto apprendi o bella
Ch' il tuo ſpoſo ti favella
E t' invita col mio Labbro
La tua fede a conſervar.

Parte con alcune Guardie ed' Anicet.

SCENA III.

Lucio Vero, Berenice, e Guardie, poi Aniceto.

Luc. V. All' orror del gran caſo
L' idea

Kan dog ey allene, og uvæbnet vove saa meget.

Volog. Jeg søgte allene Rosen for din Aflivelse
Og jeg kan endnu allene
Best udstaa din Vrede. O Dronning Farvel!

Du skal vel merke, at jeg ikke gruer
For din Vrede, for dine Piinsler
Jeg er opvandt til at føre Seier
Over min Skiebne, og Lykke;
Men vid dog imidlertiid o Skionneste.
At det er din Brudgom som taler til dig
Og paabyder dig her ved min Mund
At hellig bevare din Troeskab.

Tredie Scene.

Lucius Verus, Berenice og Vagterne, siden Anicetas.

Luc. V. Man maa dog bortjage

L' idea si tolga e torni
Più tranquilla a goder. Siedi o Regina.

Beren. Cesare, a miglior tempo
Serbami un tant' onor: L' Alma agitata
Chiede riposo.
Lascia ch' io parta.

Anicet. Augusto
Nunzio d' alte novelle a te ritorno
Rallegrati Signore.

Luc.V. E di che mai?

Anicet. Sulle navi latine
Con Araldi, e Messaggi
La tua sposa Lucilla or' ora è giunta.

Luc.V. Lucilla?

Anicet. Si Lucilla.

Luc.V. Vanne Aniceto; affretta
Gli spettacoli, è i giuochi
(Si deluda con questi il primo oltraggio
Che mi fa la fortuna
Con tentar di rapirmi a chi tant' amo.)

Anicet.

Forestilningen af Skrekken ved saa stort
et Tilfald
Og blive igien roeligere til at fryde sig.
Sid ned o Dronning.

Beren. O Keiser forbehold mig
Saa stor en Ære til en bedere Tiid: Min
oprørte Siel
Den fordrer sin Roe
Tillad at jeg gaar bort.

Anicet. Stormægtige
Jeg kommer igien til dig som et Budskab
med vigtige Tidender
Glæd dig igien o Herre.

Luc.V. Og hvorover vel?

Anicet. Ak din Gemalinde Lucilla
Hun er nu just kommen
Med Herolder og Budskaber paa de La-
tinske Skibe.

Luc.V. Lucilla!

Anicet. Ja Lucilla

Luc.V. Gaa bort Anicete; og forhast dog
Skuespillene, og Leegene.
(Man maa besvige med disse den første
Overfusning,
Som Lykken nu over mod mig
I at søge at rane mig fra den jeg saa høyt
elsker.)

Anicet. (Se rivedo Lucilla, altro non bramo.) *parte*

Luc. V. No: non mi curo del'aversо fato,
Se tutto contro me si Sfoga a danno
Purche non sia il tuo cor sempre tiranno.

Da quel di che vi mirai
Io m' intesi aceeso il core,
Come or posso, amati rai
Senza voi pace sperar.

Ah! doveste men pietosi
Più celermi il bel splendore
Ch' or avrei meno dubbiosi
I sospiri nel penar.

SCENA IV.

Berenice sola.

Lungi inutili pianti, a che vi spargo?
Cessa il maggior de mali

Vive

Anicet. (Naar jeg seer Lucilla igien, saa attraar jeg ei andet.) Han gaar.

Luc. V. Nei jeg skiotter ei om den forvendte Skiebne
Mod mig til al Skade husvaler sit Mod
Naar kun dit Hierte ei altiid skal blive Tyranniſk mod mig.

Jeg fornam mit Hierte hvor det blev antændt.
Fra den Dag jeg ansaae jer,
Hvad Sinds-Roe kan jeg haabe
Uden eder J straalende Øine.
Ak! J burde vel mindre yndefulde
Meer skiule mig denne eders deilige Glands:
Saa skulde jeg nu have mine Længselfulde Sukke
Lidt mindre tviilagtige i den Hierte-Oval jeg er

Fierde Scene.

Berenice allene.

Langsomme unyttige Taare, ak hvortil udøser jeg jer?
Lad vige den største af mine Ulykker

Lad

Vive l' amato ſpoſo, ed' io racquiſto
Nella ſua la mia vita,
Quindi lieta gioiſco, e in onta ancora
Del ſuo maggior periglio
Serbo i' alma tranquilla, e aſciutto il ciglio.

Benche turbar ſi veda
Talora il Cielo. e il mare
Pur qualche raggio appare
Di ſtella che al nocchiero
La calma fa ſperar.

Coſi frà tante pene
Se vive il caro bene,
Queſt' alma ſi conſola,
E nel deſtin men fiero
Comincia a reſpirar.

SCE-

Lad leve min høistelskte Gemal, og jeg faar vel en gang
Mit bittre Liv forsødet i hans,
Herover frydes jeg inderlig glædet, og bevarer til Trods
Min Siel endnu roelig
Og Taare-tørre Øine i dens allerstørste Fare.

Skiønt man seer Himlen undertiiden
Og Havet oprørte at være.
Saa kommer dog en blinkende Straale
Af en Stierne som glimrer for en Sømand
Ham til at haabe et roeligt Havblik.
Og saadan fortroster sig og
Denne Siel i saa stor en Kummer
Naar kun den dyreste Skat han maa leve,
Og begynder i en mindre umild Skiebne
At faa Aande-rum igien.

Fem-

SCENA V.

Giardino delizioso, che da una parte corrisponde al Palazzo Imperiale di Lucio Vero: dall' altra alla Torre che serve di prigione a Vologeso, con veduta di una parte del porto d'Efeso.

Al suono d' una Sinfonia approda una superba Nave, dalla quale fa lo sbarco col suo accompagnamento.

Lucilla, e Flavio.

Flav. D' Efeso è questo il nobil porto, e questa
E di Lucio la Regia.
Lucilla A lui spedisti
Araldi del mio arrivo?
Flav. Precorsero i tuoi passi
E Mettello, e Volunio.
Lucilla E pur non veggio
Ch' ei venga ad' incontrarmi!

Risorge

Femte Scene.

En yndefuld Lyst-Have som paa den ene Side gaar op til Lucii Veri Keiserlige Pallats, og paa den anden Side Taarnet som tiener til Vologesi Fængsel, med Udsigt paa en Side til Havnen i Epheso.

Et prægtigt Skib lander under sammensteint Lyd af Instrumenter, fra hvilket Lucilla stiger i Land med sit Følgeskab.

Lucilla og Flavius.

Flav. Dette er den navnkundige Epheſi Havn,
Og dette er Lucii Slot.
Lucil. Har du affendt
Herolder til ham om min Ankomst?
Flav. Metellus og Volumnius gik for i Veien
Før du trinnede her paa Landet
Lucil. Og jeg seer dog ei
At han kommer for at modtage mig!

Min

Risorge il mio timor, cresce il mio affanno,
Cieli, Che sarà mai?

Flav. (Ch' altro amor lo trattiene or or vedrai)'

SCENA VI.

Lucio Vero, ch' esce col suo Accompagnamento, e sudetti.

Luc. V. Qual destin Princessa
In Efeso ti scorge? e perche mai
Di viaggio si strano
T' espose a i rischi il Genitor sovrano?

Lucilla Signor, già l' anno è corso
Da che fiaccasti l' orgoglios fronte
All' Eufrate, al Oronte: Or qui che fai?

Luc. V. Vinsi, è vero; ma il vinto
Era ancor da temersi. Il mio soggiorno,

Ch:

Min Frygtsomhed opkommer igien, og
min Hierte-Qval tiltager,
I Himle, hvad vil der blive af?

Flav. (Nu nu skal du see, at en anden Elskov
afholder ham.)

Siette Scene.

Lucius Verus som kommer ud med sit Følgeskab og Ovenmeldte.

Luc. V. Hvad for en Skiebne o Princesse
Veileder dig til Ephesum? Og hvorfor
Underkastede dog vel
Din eenevældige Fader dig saa sælsom en
Reise, og denne Fare.

Lucil. Herre nu er alt Aaret udlobet
Fra den Tiid du Halsbrekkede Modet
Paa de opblæste Floder Euphraten og
Oronten; Hvad gior du nu her.

Luc. V. Jeg har vel vundet, det er sandt, men
den Overvundne
Var endnu at befrygte. Min Forbliivelse

Ch' ozio ſembra a Romani
A' nemici è terrore.

Flav. Suo Nunzio, e ſuo Miniſtro
Aurelio a te m' invia: ſua Figlia è queſta
La cui man ti fa Ceſare, e t' innalza
Al governo del mondo.
Lucio, Ceſare, aſcolta:
Qual d' ambo i nonni or più t' aggrada eleggi:
O ſuddito, o Monarca
O rendi il Lauro, o ſerba il patto, e reggi.

Luc. V. Flavio, il zelo ch' eccede,
E colpa in chi è vaſſallo.
A te mia ſpoſa Auguſta,
Meglio nel nuovo giorno
Farò noto il mio core. Andiamne in tanto
De' miei trionfi ad' ammirar la gloria. *parte*

Lucilla Sieguo, Auguſto i tuoi paſſi
Tua ſpettatrice inſieme, e tua vittoria.

SCE-

Som vel kan synes en Ørkesløshed for Rommerne,
Er som en Strek for Fienderne.

Flav. Aurelius sender mig til dig
Som hans Budskab, og som hans Betienter; Denne er hans Datter
Hvis Haand gior dig til Keiser, og ophøier dig
Til Verdens Regiering.
Hør dog Lucius eller Cæsar:
Udvælg dig hvilket af begge de Navne, som best staar dig an:
Bliv enten Undersaat, eller Eenevoldsherre:
Giv denne Laurbær-Kranszigien, eller hold dit Forbund og regier.

Luc. V. Flavius den Nidkiærhed, som gaar for vidt,
Er en Last hos den som er en Undersaat.
Dig min høifyrstelige Brud,
Skal jeg en anden Dag bed.
Giøre mit Hierte bekiendt. Lad os imidlertid gaa bort,
At beundre mine Seyervilsninger Ære.
Han gaar bort.

Lucil. Jeg følger Stormægtige efter dine Fiæd.
Som baade din og din Seyervindings Tilskuerske.

SCENA VII.

Flavio, e Lucilla.

Flav. Principeſſa, al ſoſpetto
Di Roma aggiungo anche i ſoſpetti miei.
Infedel io direi - - -
illa Con van timore
Non turbar il mio amore, e la mia pace:
Ceſare m'è fedel: Roma è mendace.

Non turbar il bel ripoſo
Di queſt' alma innamorata.
E coſtante il caro ſpoſo
E tranquillo è queſto cor.

Infedel non ſarà mai
A chi fida ognor l'adora.
Sfavillar in quei bei rai
Vidi ancora il noſtro amor.

parte con Flavio.

SCE-

Syvende Scene.

Flavius og Lucilla.

Flav. Princesse! jeg føier
Endnu mine Mistanker til Roms Mistanke.
Jeg skulde kaldes Troelos . . .

Lucil. Forstyr dog ei
Min Kierlighed og Sinds-Roe, med en frugteslos Frygtsomhed.
Keiseren er mig troefast: Det Uheld er opdigtet.

Forstyr dog ei den deilige Roe
I denne af Elskov indtagene Siel.
Min kiereste Brudgom er bestandig,
Og dette Hierte, heel roeligt derfor.
Han skal vel aldrig blive utroe
Mod den som saa trofast tilbeder ham altiid
Jeg saae nok i de deilige Øienstraaler,
Hvor vor Elskov Gniist ulmer endnu.

Lun gaar bort med Flavio.

SCENA VIII.

Appartamenti nella Reggia.

Berenice, e Aniceto.

Beren. Posso dunque accertarmi
Che la tua cortesia - - -
Anicet Non più Regina.
Svelami ciò che brami, e i cenni tuoi
Dovunque i possa, eseguirò.
Beren. Poc' anzi,
Come ben sai, fu chiuso
Nella vicina Torre un infelice,
Che fu mio servo, e mio fedele: a lui
Fa ch' io parlar possa un momento, e sola.
Anicet. Lieve uffizio m' imponi: ad ubbidirti
Pronto m' invio. Custodi,
Custodi, olà, si guidi
A me dinanzi il prigioniero.
Beren. O quanto

Deg-

Ottende Scene.

Afdeelningerne i Slottet.

Berenice og Anicetas.

Beren. Kan jeg dog vel forvisse mig om,
At denne din Høflighed . . .

Anicet. Skiul ei mere
For mig o Dronning! hvad du forlanger, og jeg skal efterkomme
Hvori jeg end kan, dine Øienvink.

Beren. Du veed vel hvorledes
For nylig blev indsluttet i det nærmeste Taaren
En ulykkalig, som var min Tiener, og huldе Tilhenger:
Ak mag det saa jeg kan tale et Øieblik med ham, og allene.

Anicet. Det er en ringe Tieneste du paalegger mig: Jeg skikker
Mig villig i at adlyde dig. Vagter,
I Vagter, hør der, man maa lede
Den Fængslede herhid til mig.

Beren. Oihvor meget

Deggio alla tua bontà, caro Aniceto!

Esce Vologeso accompagnato d' alcune Guardie.

Anicet. La Regina ti parli: Indi a tuoi ceppi *alle Guardie*
Sollecito ritorna. Intanto voi
In disparte attendete,
E 'l vicino sentiero
A tutti impenetrabile rendete.
parte.

SCENA IX.

Berenice, Vologeso, e Guardie in distanza.

Beren. O Vologeso, o tanto
Già sospitato, e pianto,
Mio sposo, Idolo mio;
Tu in Efeso? tu vivo? e ti rivedo?

Volog. Vivo in Efeso, e tuo;
Dopo un' anno di pianti, e di sospiri,

Bere-

Kiære Anicete! bliver jeg din Godhed
dog skyldig.

Vologesus gaar ud medfuldt
af nogle Vagter.

Anicet. Dronningen vil tale med dig: Og vend
derpaa
Heel varsom tilbage i dine Fange-Bolter.
Imidlertiid bier J Til Vagterne.
Affides staaende;
Og giører den nærmeste
Fodstie utilgiengelig for alle. Han
gaar bort.

Niende Scene.

Berenice, Vologesus, og Vagterne et
Stykke borte derfra.

Beren. O Vologesus, o min alt
Saa meget udsukkede og begrædte
Brudgom, min sødeste Engel!
Er du i Epheso? er du levende? og seer
jeg dig igien?

Volog. Jeg lever i Epheso, og er din Livegen;
Efter et i Hyl-Graad og Sukke giennem-
bragt Aar,

Berenice adorata, io ti rivedo.

Beren. Come estinto, la Fama
Ti divulgò? Mi narra
La serie de tuoi casi; i miei pa-
lesi
L' affetto altrui, la mia costan-
a resi.

Volog. Nel dì fatale, in cui
Cesse il Fato dell' Asia a quel di
Roma,
Tra i Cadaveri, e 'l sangue
Tutto piaghe anch' io giacqui.
I miei più fidi
Dalle straggi e dal Campo
Trassermi esangue, e ognun mi
pianse estinto.
Fu lungo il male, è periglioso:
al fine
Lo vinse arte, e natura.
Intesi allor te prigioniera, e
quasi
Fece il dolor ciò, che non fece
il ferro.
Piansi vedovo sposo,
Berenice fra ceppi, e piansi an-
cora

Negli

Seer jeg dig høist-agtede Berenice igien.

Beren. Rygtet udraabte dig jo
Som en Afdød? Fortæl mig nu
Sammenhængen af dine Tilfælde: Mine
er bekiendte,
Da min Bestandighed har opvakt en an-
dens Tilbøyelighed.

Volog. Den uheldige Dag paa hvilken
Asiens Skiebne viged for den Rom-
merske,
Laa jeg blant døde Kroppe, og det levede
Blod
Mine troeste Soldater udtrekkede mig
Af Nederlaget og Leier-Stedet
Som en forblødet, og enhver begræd
mig som en hendød.
Mit Onde var langvarigt og farligt:
Omsider
Fik Kunsten og Naturen dog Bugt der-
med.
Den gang forstod ieg du var fangetagen.
Og Sorgen
Giorde næsten det, som Sværdet ei
giorde.
Jeg begræd, som en Enkemand-lig Ge-
mal
Min Berenice i Fange-Bolter; Og jeg
begræd endog

Bere-

Negli affetti d' Augusto
Berenice infedel.
Beren. Ma fosti ingiusto.
Volog. Spinto da gelosia, di sdegno acceso
Qua incognito mi trassi, e nella Reggia
Cercai luogo, e l' otteni.
Ciò che tentai, ti è noto.
Ora son fra Catene, e son felice;
Poiche dar mi è concesso
Un congedo un Addio a Berenice.
Beren. Di coteste Catene io sento il peso
Nell' intimo del cor. Se ad ispezzarle
Può giovar sangue, o pianto
Pianto, e sangue si versi.
Vadasi a piè d' Augusto - - -
Volog. Ah Berenice!
Che tu, se puoi, mi salvi
Dal mio fiero destino, io non ricuso;
Ma senti Anima mia: se per salvarmi

Devi

Berenice som Troebrekkende
I en Keisers Tilbøielighed.

Beren. Men var du saa uskiønsom.

Volog. Jeg som dreven af Elskovs-Nid, og antændt af en vred Hu
Forsøied' mig ubekiendt herhid, og søgte en Plads
I dette Slot, jeg opnaadde den og.
Hvad jeg forsøgte, det er dig bekiendt.
Nu er jeg i Lænker, og er lykkelig
Da det er mig forundt at yde
Et Afskeeds-Ord, et Farvel til min Berenice.

Beren. At jeg føler Tyngden af disse dine Lænker
I det inderste af Hiertet. Og dersom mit Blod
Og min Hylen kan formaae at forlette dig dem.
Saa skal jeg udøse min Diengraad og Hierte-Blod,
Saa skal jeg nedkaste mig for Keiserens Fod . . .

Volog. Ak Berenice!
Jeg afslaar vel ei, at du frelser mig,
Om du kan fra min umilde Skiebne;
Men hør dog min sødeste Siel: Om du for at redde mig,

Skal

Devi col mio rivale
Esser men cruda, o meno invitta, e forte;
Abbandonami pure alla mia morte.

Beren. Ch' io t' abbandoni alla tua morte? Oh Dio!
Nol farò Vologeso:
Se ben dovesi lusingar - - -

Volog. Chi mai?
Cesare? Non sia mai
Nò, nò, non mi salvar: son già pentito
Dell' insana richiesta. Il tuo pensiero,
Se pensasti così, m' à già tradito.

SCENA X.

Berenice, e Aniceto.

Anicet. Agli attesi spettacoli sol manca
L' alto onor de tuoi sguardi;
Cesare là ti attende, e a me destina

La

Skal være mindre gruesom
Mod min Medbeilere, eller mindre modvillig og stærk,
Saa maa du heller overgive mig til min truende Død.

Beren. Hvad skal jeg overgive dig til din truende Død? O J Guder!
Det skal jeg ei giøre Vologese
Om jeg end skulde hykle lidt . . .

Volog. For hvem vel?
For Keiseren? Det maa ikke skee,
Nei, nei, redd mig kun ei: Jeg har alt anrøret
Min vanvittige Begiæring. Din Meening endog
Om du meenede saadan, den har alt forraadet mig.

Tiende Scene.

Berenice og Anicetus.

Anicet. Der feiler nu allene til de tillavede Skuespill
Den høie Ære af dine Dienkast.
Keiseren opbier dig der, og han forunder mig

Den

La gloria di servirti.

Beren. Aniceto, consenti,
Ch' io prima di partir, dal tuo bel core
Un' altro dono ottenga.

Anicet. Chiedi o Regina.

Beren. Nacque Parto, e Vassallo al Rè mio sposo
Quel, cui spronò poc' anzi un cieco zelo
Al debito infelice:
Giusta è ben la sua pena, e giusta è l' ira
Del suo Signor. Pur io sento di lui
Pietà, salvo il desio.

Anicet. Io salvarlo dovrò?

Beren. Si, caro Aniceto
Tu chiedi, e tu m' impetra
Del misero la vita.

Anicet. Non più, per compiacerti
Quanto farò conoscerai dall' opra.

Beren. Tutto spero da te. Vanne a Cesare, e sol questo
Per me tu gli dirai: Ma taci il resto. *parte*

SCE-

Den Ære at varte dig op.

Beren. Anicete, føi mig dog i
At jeg forend jeg gaar bort, maa udvirke
En anden Gave, af dit velmeenende Hierte.

Anicet. Forlang kun o Dronning!

Beren. Den er en indfød Parter, og Undersaat af Kongen min Brudgom,
Den, som for nylig blev opægget af en blind Nidkiærhed
Til denne ulykkalige Brøde;
Hans Straf er vel billig, og din Herres Vrede retfærdig. Dog føler jeg for ham
En Medynk, jeg forlanger hans Frelse

Anicet. Skal jeg da frelse ham?

Beren. Ja kiære Anicete
Anhold dog derom, og tilveiebring mig Den Elendige Livet.

Anicet. Det er nok, du skal i Gierningen
Kiende, hvor meget jeg skal giøre, for at føie dig deri.

Beren. Jeg haaber alting af dig. Gaa bort til Keiseren og du
Skal allene sige ham dette for mig: Men tie kun med Resten. Hun gaar bort.

SCENA XI.

Aniceto Solo.

Perche tanta pietade, e tanto affanno?
Tanti prieghi perche? No non m' inganno.
Non e del volgo uom vile
Quegli per la cui vita,
Fa voti una Regina. Illuſtre il rende
La colpa, e la difeſa.
Ma qualunque egli ſia, colla ſua morte
Tolgaſi d' un inciampo, o d' un ſoſpetto,
L' amor d' Auguſto, e 'l mio.
Lucilla è il mio teſoro, e tutto io perdo,
S' ella è d' altrui. Le uſurpi Berenice
L' oggetto ſoſpirato
E poi del reſto Amor diſponga, e il Fato.

Son

Ellevte Scene.

Anicetus allene.

Hvorfor saa stor en Medynk, og saa
stor Græmmelse
Saa store Bønner hvorfor? nei jeg be-
drager mig ei
Han er ei af Almuen saa ringe en Mand
Denne, for hvis Lives-Lys
Saadan en Dronning. Gior de Ønsker.
Hans Last og Forsvar
Gior ham høyst merkværdig
Men hvem han og maa være, saa maa
ved hans Aflivning
Afvendes en Anledning og Mistanke
For Keiserens Elskov og min egen
Lucilla er min eeneste Skat, og jeg mister
alting
Om hun bliver en andens. Berenice
maa undgielde
Hende sine Hierte-Sukkes Tankemaal.
Og saa maa Elskov og Skiebnen raade
Bod paa Resten

Son qual Legno in grembo all' onda,
Che agitato in mar crudele
Scorre questa, e quella sponda
Già vicino a naufragar.

Pur un aura di speranza
Baldanzosa, e lusinghiera
Fa che l' alma non dispera
La sua calma ritrovar.

SCENA XII.

Anfiteatro con due porte grandi, e popolo radunato d' intorno per li spettacoli. Dirimpetto gran Logia che serve per Vologeso.

Lucio Vero, Berenice, Lucilla, Flavio, e Loro Seguito.

Luc. V. Mostrano, e Berenice, anche i diletti
La Romana potenza.
Il campo è questo

Ove

Jeg er som et Vrag i Strømmens
Bølge vaklende Skiød,
Som omdrevet paa det gruelige
Hav,
Løber snart til hiin, snart til denne
Strandbred;
Og er alt nær ved at lide Skibbrud.
Men en Kulning af Forhaabning
Skiønt vist-hoppende og Smig-
gerfuld
Gior, at Siælen ei fortvivler
At gienfinde sin Havblikkende Roe.

Tolvte Scene.

Amphiteatrum med tvende store Porte, og det deromkring til Skuespillene forsamlede Folk. Lige over for en stor Stette-Bygning som tilhører Vologeso.

Lucius Verus, Berenice, Lucilla, Flavius, og deres Følgeskab.

Luc.V. O Berenice Forlystelser endog maa viise
Den Rommerske Mægtighed
Dette er Kamp-Pladsen.

Ove ogni Reo già condannato, a fronte
Di Tigri, e di Leoni
Lotta con la sua morte.

Beren. E qual cor non avrete
Duro, e crudel, Genti Romane in petto.
Se vi avvezza alle stragi anche il diletto.

Luc.V. Chi di te l' à più crudo?

Lucilla A' Giuochi, Augusto
L' Oricalco gia invita.

Luc.V. Andiamne, o Belle
E la fatale Arena
Resti libero campo all' altrui pena.

Tutti al suon della Tromba vanno a prendere i loro posti nell' alto; s' apre una porta d' onde è condotto, e Lasciato nell' Anfiteatro Vologeso.

SCE-

Hvor enhver Mishandler maa som en
fordømt, lige for
Tigere, og vilde Løver
Kiempe med den græsseligste Død.

Beren. Og hvilket haardført,
Og grueligt et Hierte, maa I Rommer-
ske Folk dog have i jer følesløse Barm
Naar det endog tilvænder eder slig en
Dienlyst i de grummeste Blodbad.

Luc. V. Ak hvem har det vel grummere end du?

Lucil. Paukerne indbyder alt
O Stormægtige til Leegerne.

Luc. V. Lad os da gaa, o Skiønneste.
Og den Skiebne-fulde Sand-Bahne
Maa blive en frie Tumle-Plads for en
andens Hierte-Oval.

Alle gaar bort efter Trom-
petens Lyd for at tage de-
res Sæder oven paa. Der-
paa aabnes en Dør, igien-
nem hvilken Vologesus bli-
ver indført og forladt i
Amphiteatro.

SCENA XIII.

Vologeſo, e Sudetti.

Volog. Alla publica viſta
Dove ſon tratto? O ſtelle!

Alza gli occhi, e vede Lucio Vero, poi Berenice

A ſupplizio ſi infame
Ceſare i Re condanni! e tu ſpergiura
Siedi Giudice, e rea della mia morte?

Berenice ſcende nell' Anfiteatro

Beren. Io ſpergiura! t' inganni
Eccomi, o Vologeſo,
Tua compagna al ſupplizio. Or di tua morte
Nè rea, nè ſpettatrice
Chiamerai Berenice.

All' improviſo s' apre una picciola porta, ed eſce un Leone.

Luc.

Trettende Scene.

Vologesus og Ovenmeldte.

Volog. Ak hvor er jeg henført
Til det offentlige Paasyn? O Skiebne!
Han opløfter Øinene, og seer Lucium Verum, derefter Berenice.
O Keiser fordømmer
Du da Konger til saa høistskammelig en Straf! og du
Meenederske sidder du som Dommer og Samskyldig i denne min Død.
Berenice stiger ned i Amphiteatro.

Beren. Jeg en Meenederske! du bedrager dig
See her er jeg, o Vologesus!
Som din Medfølgerske i Dødsstraffen. Nu skal du ei kalde
Din Berenice hverken Tilskuerske
Eller Samskyldig i din grædelige Død.
En liden Dør aabnes uformodentlig, hvor igiennem udkommer en Løve.

Luc. V. Olà Custodi - - -
Aimè! fu tardo il cenno.
Volog. Sposa, deh fuggi.
Beren. Ecco la nostra morte.
Volog. Deh fuggi o cara.
Beren. Io prima - - -
Luc. V. Ah, che far posso? Prendi
Vologeso il mio Ferro, e ti difendi.

Lucio Vero getta la sua spada a Vologeso, che va con quella incontro al Leone, e lo ferisce: Accorrono poi alle voci dell' Imperadore i Custodi de Giuochi, e finiscono di ucciderlo. Allora Lucio Vero scende dall' alto, e rientra nell' Anfiteatro seguito da Aniceto, Lucilla, Flavio, e dalla Guardie.

Genti, servi, e custodi,
Accorrete, svenate
L' ingorda Belva, e l' Idol mio salvate.
Lucilla Su gl' occhi miei l' infido
Tanto fà, tanto ardisce!

Flav.

Luc.V. Hør der I Liv-Vagter.
Vee mig dette Vink var forsildigt.
Volog. Kiære flye dog min sødeste Brud.
Beren. See her er vores visse Død.
Volog. O allerkiæreste flye dog.
Beren. Jeg skal først * * *
Luc.V. Ak hvad kan jeg gjøre? Tag dog
Vologesus dette mit Sværd, og forsvar
dig dog.

Lucius Verus kaster sin Kaarde til Vologesum som gaar Løven i møde med den og hugger paa den; Derpaa løber Vagterne ved Leegerne frem efter Keiserens Raaben, og gjør Ende derpaa ved at dræbe den. Herpaa stiger Lucius Verus oven fra, og gaar ned igien i Amphiteatro medfuldt af Aniceto, Lucilla, Flavio og Vagterne.

I Folk, Tienere, og Liv-Vagter
Løber dog til, og afliver
Dette glubende Udyr, og frelser min
Engel.

Lucil. Lige for mine Øine gior denne
Troelose saa meget og understaar sig saa
meget!

Flav.

Flav. Berenice il trasporta, e lo rapisce *parte con Lucilla*

Volog. Cadde l'avido mostro *Uccide il Leone*

Beren. E tu dal gran periglio uscisti illeso?

Volog. Non ebbe ardir la morte
Di offender Berenice in Vologeso.

SCENA XIV.

Lucio Vero, Aniceto, Berenice, Vologeso, e Guardie.

Luc. V. Re de Parti io t' abbraccio:
Col tacermi il tuo grado
Fosti reo del tuo rischio. Un cieco oblio
Copra gli andati eventi.
T' offro pace e perdono;
E a lei, che ti salvò, salvo ti dono.

Beren. Grazie a tanta clemenza.

Volog.

Flav. Berenice bringer ham fra Sandserne, og rover ham fra dig. Han gaar bort med Lucilla.

Volog. Denne graadige Uhyre falder.

Beren. Og du er uskadet udkommen af saa stor en Farlighed.

Volog. Døden havde ei den Dristighed
At fortorne Berenice i Vologeso.

Fiortende Scene.

Lucius Verus, Anicetus, Berenice, Vologesus og Vagterne.

Luc. V. O Parternes Konge jeg omfavner dig
Du var selv skyldig i den Fare
Ved det du fortiede mig din Høyhed.
En blind Forglemmelse
Maa skiule de fremfarne Hendelser.
Jeg tilbyder dig Fred og Tilgivelse.
Og jeg giver dig som frelset igien, til den som frelsede dig.

Beren. Jeg takker for den store Naade-mildhed.

Volog.

Volog. Ecco il tuo brando:
gli torna la ſpada
Brando, che pria mi vinſe, or mi diffeſe.
Luc. V. Per me, per te pugnando
Sempre col tuo valor chiaro ſi reſe.
Anicet. (Mi tradi la mia fede.)
Luc. V. (La mia ſpeme è ſvanita.)
Anicet. (Ahi deſtino crudele!)
Luc. V. Ahi ſorte ria!)
Beren. Vologeſo?
Volog. Mia ſpoſa:
Non ſà più che ſperar
Beren. Non ſa più che bramar.
a. 2. Queſt' alma mia.
Luc. V. Ti rendi al caro Bene.
a Berenice
Beren. Io di piacer reſpiro. *a Luc. V.*
Luc. V. Ti ſciolgo le catene. *a Volog.*
Volog. La tua pietade ammiro.
a Luc. V.
Anicet. (Solo il mio core, oh Dio!
Reſta nel ſuo dolor.)

Tutti

Volog. See der er dit Sværd. Han giver ham Kaarden igien.
Dette Sværd, som tilforn overvandt mig, forsvarede mig nu.

Luc.V. I det du strider for mig, og for dig
Gid det altiid ved din Tapperhed maa giøre sig berømt.

Anicet. (Du forraader mig min Troeskab.)

Lucil. (Mit Haab det er forsvunden!)

Anicet. (Ak grueligste Skiebne!)

Luc.V. (Ak umilde Lykke!)

Beren. Vologesus!

Volog. Min sødeste Brud

Begge. Ak denne min Siel!
Veed ei meere at haabe
Veed ei meere at attraae.

Luc. V. Jeg giver dig igien til din kiæreste Skat. Til Berenice.

Beren. Jeg oplevner igien af Fornoielse. Til Luc. Ver.

Luc.V. Jeg afløser dine Lænker. Til Vologesum.

Volog. Din Medlidenhed giør mig forundret. Til Luc. Ver.

Anicet. (O I Guder mit Hierte allene!
Bliver endnu i sin forrige Sorg.)

Alle-

Tutti Quante vicende aduna
La mia Fortuna ognor!)

Luc. V. Or più non piangerai. *a Ber.*
Beren. Non ſpargerò querele. *a Luc.* V.

Tutti (Ma del deſtin crudele
E da temerſi ancor.)

Fine dell' Atto Primo.

ATTO

Alles. (Hvor mange Afvexlinger foreener dog
Den uvenlige Lykke altiid.)

Luc.V. Nu skal du ei meere græde . . .
Til Beren.

Beren. Jeg skal ei udøse de Klagemaal . . .
Til Luc. Ver.

Alles. (Men der er dog endnu at frygte
For den uforsonlige Lykke.)

Ende paa den første Act.

ATTO SECONDO

SCENA PRIMA.

Camera Imperiale con Sedie. Lucio Vero, ed Aniceto.

Anicet. Signor di che ti Lagni?
E quale il seren ti rapisce
Importuno dolore?

Luc.V. Se perdo Berenice io perdo il
core.

Anicet. Tù perder Berenice? E chi po
trebbe
A te rapirla? Arbitro sei di
quella
E sol da te la sor tua dipende

Luc.V. Dunque dovrò

Anicet. Dovrai
Per riposo dell' alma
Tutto cercar.

Luc.V. Olà, venga a me Berenice
E tu Aniceto *parte una Guardia*
Fido mio Consiglier vanne a Lu
cilla

Dil

Den anden Act.

Første Scene.

Det Keiserlige Kammer med Stoler. Lucius Verus og Anicetus.

Anicet. Herre hvorover beklager du dig?
Og hvad er det for en utidig Sorg,
Som berover dig dit Sinds Munterhed?

Luc. V. Dersom jeg mister Berenice, saa mister jeg mit Liv

Anicet. Skulde du miste Berenice, og hvem kunde vel
Berove dig hende? Du er Herre over hende
Da din Lykke beroer allene paa dig selv.

Luc. V. Saa skal jeg da . . .

Anicet. Du skal
Forsøge alting
Til din Sieles Rolighed.

Luc. V. Hør der, Berenice skal komme til mig
Og du Anicete. (Een af Dagterne gaaer bort.
Min troefaste Raadgiver gaa bort til Lucilla

Dille che un altro amor mi toglie a lei.

Anicet. Vado; se un tal comando
Adempio con piacer lo sanno i Dei.

Le dirò con più teneri accenti
In lasciarla qual pena tu senti
Ma sospiri per altra beltà.

Le dirò ch' ogni pregio à d' Amante
Che d' un nume sia degno il sembiante,
Ma che Cesare amarla non sa.

SCENA II.

Berenice, e Lucio Vero.

Beren. Cesare a cenni tuoi
Luc. V. Vieni, o Regina:
Affar d' alto momento
In tal luogo, in tal ora
M' obliga à favellarti, attendi,
e siedi. (*siede*)
Beren.

Sig hende, at en anden Elskov afvender
mig fra hende.

Anicet. Jeg gaar, og Guderne veed,
At jeg med Lyst efterkommer saadan en
Befalning.

Jeg skal sige hende det med den
lemfældigste Udtydning,
I det jeg bringer hende i den Qval
som du føler
Men dog at du sukker efter en an-
den Skionhed.
Jeg skal sige hende, at hun fortie-
ner at elskes af hvem det end er
At hendes Udseende er en af Gu-
dernes Elskov værd
Men at Keiseren kan ei elske hende.

Anden Scene.

Berenice og Lucius Verus.

Beren. Keiser hvad har du at befale

Luc V. Kom hid, o Dronning
En Sag af høi Vigtighed
Forbinder mig at tale med dig,
Paa dette Sted, og i denne Time giv
agt paa, og set dig ned. Hun
sætter sig.

Beren. Che mai sarà? Ubbidisco.
Luc. V. Berenice, oggi il mondo
Al cui destino ogni mio sguardo è legge
Da miei sponsali attende
Una che venga a parte
Del mio Letto, e del Trono. Io t' offro o bella
Il diadema latino. Io t' offro ancora
D' Augusta il grado, e di Consorte il nome.
Beren. Signor, se mi deridi
Con offerte si grandi
E crudeltà: se mi lusinghi è offesa.
Luc. V. Ch' io t' inganni. o Regina, e ch' io t' offenda?
Beren. E chi non sa, che si bel giorno è scelto
A coronar Lucilla?
Luc. V. No, non avrà Lucilla
Parte nel Trono mio, s' ella non ebbe
Parte mai nel mio cor. Ben da quell' ora

Da

Beren. Hvadskal det vel være? Jeg adlyder.

Luc. V. Berenice, Verden for hvis Skiebne,
Et hvert af mine Vienvink er som en Lov
Venter i Dag af min Forlovelse
Den som skal komme til at faa Deel
I min Ægteseng og Throne. Jeg tilbyder dig o Skionneste
Den Latinske Keiserkrone. Jeg tilbyder dig endog
En Keiserindes Hoihed og Navn af min Ægtefælle.

Beren. Herre, dersom du vil prøve mig
Med saa høie Tilbud,
Da er det en Grumhed: Dersom du skiærser med mig er det en Mishandling.

Luc. V. At jeg skulde bedrage dig, o Dronning,
at jeg skulde mishandle dig.

Beren. Og hvem veed ei, at denne skionne Dag
er udvaldt,
Til at krone Lucilla?

Luc V. Nei, Lucilla skal aldrig have
Deel i min Throne, da hun aldrig havde
Nogen Deel i mit Hierte. Men du vel
fra den Time,

Da quell' ora fatale in cui ti viddi. - - - -

Beren. Ceſare, io molto udii, tu molto ai detto. *ſi leva*
Se t' aſcoltai, ſe tacqui; il mio ſilenzio
Al mio oſſequio donai, non al tuo affetto.
Ripigliati il tuo dono:
S' anche foſſe maggior non poſſo amarlo,
Sol perche tu me l' offri,
La mia gloria, il mio onor dee rifiutarlo.

Luc. V. Regina, irriti
Chi può farſi ubbidir. Qualche momento
Dono ancora al tuo orgoglio:
Ma ricordati al fin, ch' io poſſo, e voglio.

Si ritira in diſparte.

SCE-

Ak! fra den første uheldige Time, da
jeg først saae dig . . .

Beren. Keiser, jeg har hørt meget, du har og
sagt meget — Hun staar op.
Men da jeg har anhørt dig, da jeg har
tiet, saa maa du henregne
Min Stiltienhed til min Forelighed, ei
til din Gienkierlighed.
Tag kun din Gave igien.
Om den endnu var større, kan jeg ei an-
tage den,
Min Anseelse, og min Ære bør ganske
afslaae den.

Luc.V. Dronning, du opirrer
Den som kan giøre sig adlydet. Jeg
forunder
Dit Hovmod endnu et Øiebliks Tid:
Men kom endelig ihu, at jeg kan, og vil
have det saa. — Han gaar bort
til Sides.

SCENA III.

Vologeſo, e Berenice.

Volog. Spoſa, de noſtri mali
Non è ſazio il deſtino. Ancora in noi
V' è qualche parte illeſa,
E tal che meritar può gli odj ſuoi
Beren. Sia la noſtra Coſtanza.
Suo rimprovero, e ſcherno. Un core invitto
Lo ſtanca al fine, e lo diſarma ancora.
Volog. Ma chi può del Tiranno
Involarti agl' inſulti?
Beren. Il mio coraggio.
Sarò, non dubbitar, qual fui, qual ſono,
Qual tu mi brami, o caro:
Ne fia, che dal tuo amor, dalla tua ſorte
Poſſa mai ſepararmi altro che morte.

SCE-

Tredie Scene.

Vologesius og Berenice.

Volog. O Gemal, den umilde Skiebne
Er endnu ei tilfreds med vore Ulykker.
Der er endu en Deel
Paa os, som er usaaret af den.
Og saadan en, som kan fortiene dens
ubillige Had.
Beren. Ak lad vores Bestandighed da være
Som en Bebreidelse og Foragt for den.
Et uovervindeligt Hierte
Udtretter den tilsidst, ja gior den endog
Vaabenlos.
Volog. Men hvem kan dog vel
Unddrage dig for Tyrannens heftige Anfald:
Beren. Mit utrettede Mod.
Jeg skal være, tviil ei derpaa, som jeg
var, som jeg er,
Som du forlanger mig, o Kiæreste:
Det skal aldrig skee, at noget uden Døden
Skal nogentiid skille mig fra din Elskov,
og Lykke.

Fier-

SCENA IV.

Lucio Vero, e Sudetti.

Luc.V. Perfidi, così dunque
Deridete il mio sdegno? Olà
si chiuda
entrano le Guardie
Nelle Regie sue stanze
Questa Fiera crudel; Colui ritorni
Fra più strette Catene
Al carcere primiero.
Beren. Se e morir ci condanni, almen
permetti
Che uniti - - -
Luc.V. O risoluto, e così voglio.
Volog. Che mai?
Luc.V. Che alfin trionfi
Il mio giusto furor sul | vostro
orgoglio

Audace: *a Vol.*
Superba *a Ber.*
Ben presto vedrai *a Vol.*

Or

Fierde Scene.

Lucius Verus og Ovenmeldte.

Luc.V. Troelose, spotter du saaledes
Med min Fortrydelse? Hør der man
skal indlukke Vagterne kommer ind.
I de Kongelige Stuer
Dette grumme Udyr: Denne skal til-
bage
I de trangeste Lænker
I hans forrige Fængsel.
Beren. Dersom du fordommer os til at doe, saa
tillad i det mindste
At vi foreenede . . .
Luc.V. Jeg har besluttet det, og saadan vil jeg
have det
Volog. Hvad skal vel . . .
Luc.V. Min billige Forbitrelse
Skal endelig føre Seier over eders uri-
melige Hovmod.

Dumdristige: Til Volog.
Hovmodige Til Beren.
Du skal snart see Til Volog.

Nu,

Or or scorgerai *a Ber.*
Qual pena riserba
Al folle tuo ardire *a Vol.*
Al vano tuo orgoglio *a Ber.*
L' offeso mio cor.
Vedrete se sia
Prudenza o follia,
Tentar di resistere
Ad un vincitor.

SCENA V.

Vologeso, Berenice, e Guardie.

Volog. Mia Berenice, or vado
Vado forse a morir. Sa il Cielo, oh Dio!
Se più ti rivedrò.

Beren. Non piaccia a i numi
Che si estinguan così fiamme sì belle,
Affetti sì innocenti.

Volog.

Nu, nu skal du fornemme Til Beren.
Hvad for en Straf, der giemmes
Til din daarlige Dristighed Til Volog.
Til dit forfængelige Hovmod Til Beren.
I mit fortornede Hierte:
I skal see om det er
En Klogskab eller Daarlighed
At søge at imodstaa
En Sejervindere.

Femte Scene.

Vologesius, Berenice og Vagtrene.

Volog. Min søde Berenice, nu gaaer jeg
Maaskee jeg gaar hen at doe. Himlen
veed det, o I Guder!
Om jeg skal see dig meer igien.

Beren. Ak! Guderne forbyde dog,
Ak saa deilige Elskovs-Luer, saa uskyldige Tilbøieligheder,
Skulde saadan udslukkes.

Volog.

Volog. Ah Lascia o Cara
Lascia una volta alfin che l'empia sorte
Sazia di tormentarmi
Sfoghi sovra di me tutto il suo ardire.
Sposa tu piangi? Ah troppo
Troppo offendi, Idol mio
La tua, la mia virtù. Mostrati, o cara,
Nel cimento crudele
Con generoso ardir, con alma forte,
Egual nelle sventure al tuo consorte.
Restati, addio.

Beren. Ti parti?

Volog. Così vuole il destino empio, e tiranno

Beren. Non ò cor di mirarti.

Volog. Pur mi è forza Lasciarti.

a. 2. In tanto affanno.

Volog. Cara ti lascio, addio;

Non

Tiende Scene.

En Forgaard som gaar op til Vologesi Fængsel.

Anicet. Berenice! O Dronning!
Der er ingen Forhaabning meer, der er ingen Udflugt.
Keiseren tilbyder dig
Enten sin Haand, eller Hovedet.

Beren. O Himmel, og hvis da?

Anicet. Vologesi. Du har jo hørt det!

Beren. (Ak min Siel! Staa dog saa grueligt et Anfald imod.)

Anicet. Du opsetter det kun som en af Elskov indtagen og halstarrig
Du afbøder kun dette skrækkelige Hug:
Vælg nu efter dit Tykke: Dette er det vigtige Øieblik.

Beren. Hvad skal jeg vel giøre?
Gaa hen til Keiseren - - - O I Guder!
Skulde jeg blive en andens, og ei meere din, min Allerkiærtste Hun bliver nogtet bestyrtset.

Anicet. Hvad tænker du hvad beslutter du?

Di salvar Vologeso?
Di regnar con Augusto?
Beren. Nò spietato. Di Lucio
Non sarò mai Mora il mio
sposo, e mora
Di Lucio ad onta, Berenice ancora.

SCENA XI.

Lucio Vero, e detti.

Luc. V. Facciasi il tuo voler. Vanne Aniceto
La sentenza eseguisci
Beren. (Oh Dio, qual gelo
M' occupa il core!) Augusto,
Odimi.
Luc. V. Che pretendi?
Beren. Io si vicino
Il colpo non credea. Giacchè arrestarlo
Sol può la destra mia; Lascia ti prego,
Ch' io parli a Vologeso anche un momento.

Luc.

At frelse Vologesum?
At regiere med Keiseren?

Beren. Nei umedlidne. Jeg skal aldrig
Blive Lucii. Min Brudgom maa endog
doe, ja Berenice
Maa endog doe til Lucii Beskiæmmelse.

Ellevte Scene.

Lucius Verus og Ovenmeldte.

Luc.V. Din Villie skal skee. Gaa bort Aniscetus.
Og efterkom den assagde Dom.

Beren. (O I Guder, hvilken Iiskuld
Betager nu mit Hierte!) Stormægtige
Ak hør mig dog.

Luc.V. Hvad forebringer du?

Beren. Jeg troede ei
At det græsselige Hug var saa nær ved.
Dersom min Haand
Allene kan opholde det; saa tillad jeg beder dig
At jeg maa tale endnu et Øieblik med Vologeso.

Luc. V. Parlagli: te 'l consento;
Ma della mia clemenza
Non ti abusar con disprezzarne
il fine.

Beren. Piegherò l' Alma forte
Sotto il giogo crudel della mia
sorte.

Se bramo allo sposo
Spiegare il mio core
Vò dirgli che amore
Mi vuole al tuo regno.
(Ma barbaro indegno
Nò: non lo sperar)
Almen di sua pace
Ritorni la calma
Oh dio che, mi spiace
Pur questo parlar.

SCE-

Luc. V. Tal med ham: jeg samtykker deri
Men misbrug dog ei min Naade-mildhed
I at foragte den, saa du bringer mig til
Yderlighed.

Beren. Jeg skal bukke mit hisisindede Hierte
Under min bedrøvelige Lykkes gruelige
Aag.

Ak jeg forlanger kun at aabne
Mit beklemte Hierte for min kiæreste Brudgom
Jeg vil sige ham, at din Kierlighed
Vil have mig paa Thronen med dig.
(Men uværdige Umenneske
Nei: Haab det dog kun ei
Gid min af Ulykket bestormede Siel
Maa dog med Soen komme til sit Havblik igien.
O JGuder hvad mishager mig dog
Endog denne udtvungene Tale.

SCENA XII.

Lucio Vero, e Aniceto.

Luc. V. Aniceto.
Anicet. Monarca
Luc. V. Vanne a Flavio, e Lucilla, e di ch' entrambi
Lungi da queſto Lido,
Pria che s' oſcuri il dì, ſpieghin le vele
Anicet. Recherò fra momenti
Il Ceſareo voler.
Luc. V. Coſi richiede,
Or che vicino alle mie gioie io ſono
La geloſia del Talamo, e del Trono. *parte*

SCENA XIII.

Aniceto, e Lucilla.

Anicet. Ecco appunto Lucilla.
Principeſſa!

Luc.

Tolvte Scene.

Lucius Verus og Anicetus.

Luc.V. Anicetus.
Anicet. Eenevolds Herre.
Luc.V. Gaa bort til Flavium og Lucilla, og sig, at de begge
Skal seile bort fra denne Strandbred,
Førend Dagen begynder at mørknes.
Anicet. Jeg skal inden faa Øieblik
Udrette den Keiserlige Villie.
Luc.V. Saaledes udfordrer og
Min Brudesengs, og Thrones herskende Misundsomhed,
Nu da jeg er saa nær ved min Hiertes Glæde. Han gaar bort.

Trettende Scene.

Anicetus og Lucilla.

Anicet. See her er Lucilla just til pass,
O Princesse!

Lucilla Che chiedi?
Anicet. Impone Augusto
Che alle rive del Tebro
Pria che termini il giorno,
Tu col tuo condottier faccia ritorno.
Lucilla Come! così s' offende
Il mio grado, il mio onore!
E qual ragione adduce, e qual discolpa?
Anicet. Non sò: così m' impose: Amore incolpa. *parte*

SCENA XIV.

Lucilla.

Perfido, iniquo Lucio, a tanti oltraggi,
Questo pur anche aggiungi,
Ed' io lo soffro neghittosa? All' armi.
Alle straggi, a i perigli.
Più non odo i consigli
D' affetto, e di pietà: Vò vendicarmi.

Talor

Lucil. Hvad forlanger du?
Anicet. Keiseren befaler
At du med dim Ledsagere skal vende tilbage paa Hiemreisen
Til Tiber-Flodens Bredder.
Forend Dagen gaar til Ende.
Lucil. Hvordan! Handler man saadan
Mod min høie Stand, og min Ære!
Og hvad Aarsage foregiver han, og hvilken Undskyldning.
Anicet. Jeg veed ei: Saaledes befalede han mig: Kierlighed har Skyld deri.
Han gaar bort.

Fiortende Scene.

Lucilla.

Troeløse, ubillige Lucius, saa legger du dog endnu
Dette til saa mange Forurettelser
Og jeg fordrager det saa skiødeslos hen?
Nei til Vaaben
Til Blodbad, og Kriegens Farligheder.
Jeg hører ei meer de fortrige Foreſtilninger
Af Medynk og Tilbøielighed: Jeg vil hevne mig.

Talor che più si vede
Sereno, e chiaro il giorno,
Con improviso turbine
Sorgon li nembi intorno,
E nero il Ciel si fà.

Tal era l' alma mia
Ripiena di contenti,
Ed ora frà tormenti
Riposo il cor non à.

SCENA XV.

Berenice, Aniceto, e Vologeso con Guardie.

Anicet. Re Vologeso: in si fatal momento
Godi un favor d' Augusto,
Sappi usarne in tuo prò. L' alta sentenza

Già

Undertiiden naar man skuer Dagens Lys
Meest skinnende, og klarest,
Da trekker Himlen op i en Hvervel-Vind,
Saa Pladsregnen skurer allevegne ned,
Og Himlen bliver dunkel, hvor Skyefrie den end var.
Saadan var og min Siel, som den Soelklare Dag
Ganske fuld af Haabets Fornoielse,
Og nu har mit Hierte ingen Roelighed
I de Martere det nu er.

Femtende Scene.

Berenice, Anicetus og Vologesus med Vagterne.

Anicet. Kong Vologesus betien dig af en Gunstbeviisning
Af Keiseren: I saa uheldigt et Øieblik som dette,
Vid dog at benytte dig deraf til dit Beste.
Den vigtige Deds Dom

Den

Già per te è ſtabilita
O ſenza Berenice, o ſenza vita.
Volog. Io ſenza Berenice?
Anicet. Regina, in querelarti
Perder non devi irreſſoluta il breve
Tempo, che ti è conceſſo
Sola reſti, e riſſolvi.
Beren. Fermati, già queſt' alma
E riſſoluta.
Anicet. A che?
Volog. Forſe a laſciarmi?
Beren. D' empio Tiranno, empio Miniſtro, aſcolta.
Ad Auguſto ritorna,
Di, ch' odio l' amor ſuo, ſprezzo il ſuo Impero
Di che attendo pur' io
Al fianco del mio ſpoſo
La ſentenza crudel. Minacci, e frema
No 'l curo, e no 'l pavento.
Volog. E vuoi? - - -
Beren. Teco morir.
Anicet. Troppo, o Regina
Irriti - - - -

Beren.

Den er nu alt fastsadt for dig:
Du skal enten miste Berenice, eller Livet.

Volog. Skal jeg miste Berenice?

Anicet. O Dronning du bør ei ubetænksom
I at klage forspilde nu den korte
Tid, som er dig forundt
Bliv her allene, og fat en Slutning.

Beren. Bie dog, denne Siel
Den har alt fattet sin Slutning.

Anicet. Hvor til?

Volog. Maaskee til at forlade mig?

Beren. Hør dog ugudelige Tyrans ugudelige Betienter.
Gak igien til Keiseren,
Sig ham, at jeg hader hans Elskov, og foragter hans Keiserdom
Sig, at jeg venter nu kun
Ved Siden af min Brudgom,
Den grueligе Dods Dom. Han maa true, han maa fnyse
Jeg skiotter det ei, og er ei bange derfor.

Volog. Og vil du da?

Beren. Jeg vil dse tillige med dig.

Anicet. O Dronning du opirrer
Alt for meget

Beren. E ancor non parti?
Anacet. A Cesare dirò - - -
Beren. Ciò ch' io già dissi,
E ciò che immobilmente in me prefissi.
Anacet. Ti pentirai fra poco
Di questi tuoi deliri
E saran vani allor pianti, e sospiri. *parte*

SCENA XVI.

Vologeso, e Berenice.

Volog. Berenice, abbandona
Il disegno crudel. Per quella fede,
Che ti serbai, che all' ultimo respiro
Ti serberò, per quei begl' occhi amati;
E per questi di pianto
Amarissimi rivi
Se m' ami ancor, lascia ch' io mora, e vivi.

Beren.

Beren. Og gaar du endnu ei bort?

Anicet. Jeg skal sige til Keiseren . . .

Beren. Det som jeg har alt sagt dig,
Og det som jeg uryggelig har forsadt mig.

Anicet. Du vil inden kort Tiid
Angre denne din Affindighed,
Og da vil din Hylen og Sukke være frugtesløse. Han gaar bort.

Sextende Scene.

Vologesius og Berenice.

Volog. Ak Berenice! lad dog fare
Dette gruelige Forehavende. For den Troeskab,
Som jeg har udviist dig, som jeg til det sidste Aandedrag
Skal udviise dig, for disse deilige høistagtede Dine;
Og for disse galde
Bittre Taare-Bække af Kluk-Graad.
Om du elsker mig endnu, tillad at jeg doer, og lev du.

Beren.

Beren. Sposo non più. Rifletti
Qual tu parti morendo, e qual io resto.
A chi vivrei te estinto?
All' iniquo Tiranno:
A un lungo affanno. A una continua morte.
A chi vivrei? Deh mi rispondi.

Volog. Oh Dio!
Vivresti all' Amor mio.
Chi vivrà dopo te nel tuo bel core?

Beren. Nò Nò: Morremo uniti, e unite andranno
La nostr' Alme agl' elisi.
Voglio esser teco anch' io
Di costanza, e di fede illustr esempio
Alle venture età. La mor unisca
Come gli uni la vita, i nostri cori:
E sia Talamo un sasso a i casti amori.

Volog.

Beren. O Brudgom tiitet meere. Betænk dog
Hvordan du forlader mig i det du doer,
og hvordan jeg bliver tilbage.
For hvem skulde jeg vel leve naar du er
død?
For denne Tyran:
For en langsom Hierte-qval. For en
idelig hentærende Død
Ak for hvem skulde jeg leve? Kiære svar
mig derpaa.

Volog. O J Guder!
Du skal leve for min Elskov
Som endog skal leve efter mig i dit deilige Hierte.

Beren. Nei nei: Vi skal døe forenede, og
vore Huldskabfulde Siele
Skal forenede gaa ind i de Eliseiske
Marker.
Jeg vil endog være tillige med dig.
En priisværdig Forevisning paa Bestandighed og Troskab
For de tilkommende Aldre. Døden skal
foreene
Vore Hierter, som Livet forenede dem
her
Og een Gravsteen skal være som en Brudeseng for den kydskeste Kierlighed.

Volog. Vado a morir addio,
Cara, ma nel tuo seno
Quest' anima vivrà.
Beren. Senza di te ben mio
Piango, sospiro, e peno,
Pace il mio cor non à.
Volog. Deh resta - - - -
Beren. Ti vuo seguir
Volog. Vivi mio bel tesoro.
Beren. Sai pur quanto t' adoro.
a. 2. Ah che in amor di questo
Tormento più funesto
Non s' è provato ancor.
a. 2. Nel perder il suo bene
Vi son maggiori pene?
Almen per noi lo dica
Chi in petto sente amor.

Fine dell' Atto Secondo.

ATTO

Volog. Jeg gaar hen for at dse, lev vel
Allerkiæreste, men denne min Siel
Skal dog leve i din troesaste Barm.
Beren. O min eeneste Verdens Deel uden dig
Klukgræder, Hik-sukker, og qvæles jeg hen
Saa mit Hierte finder aldrig sin Roe.
Volog. Kiære blif dog = = =
Beren. Jeg vil følge dig.
Volog. Lev dog min dyreste Skat.
Beren. Du veed dog hvor meget jeg tilbeder dig.

Begge. Ak Elskov den er aldrig prøvet
I en Kummerfuldere
Piinsel end denne hvori vor er.

Begge. Den som føler Elskovs Magt i sin Barm
Lad den sige i det mindste for os
Om der vel er større Piinsler
End disse, naar man mister sin kiæreste Verdens Deel.

Ende paa den anden Act.

ATTO TERZO

SCENA PRIMA.

Camera Imperiale.

Lucilla, ed' Aniceto.

Lucilla Ragion vorria, che Lucio
Pria che d' Efeso io lasci i lidi,
e l' onde,
Mi favellasse un breve istante
almeno.
Anicet. Tal di Lucilla è il merto.
Lucilla E pur (redi fierezza!) e pur l'
ingrato
Anche questa mi niega
Picciola grazia.
Anicet. Farò se così chiedi,
Che t' oda Augusto, e ti favelli
or ora.
Lucilla Questi appunto o mio fido,
Erano i voti miei; vanne, e glii
adempi.

Den tredie Act.

Første Scene.

Det Keiserlige Kammer.

Lucilla og Anicetus.

Lucil. Billighed udfordrede, at Lucius
Skulde tale med mig et Øieblik i det mindste
Førend jeg begiver mig paa Søen fra Ephesi Havn.

Anicet. Det fortiener Lucilla ogsaa.

Lucil. Og du seer dog (denne Spodskhed) den utaknemmelige
Nægter mig endog dette
Lidet Naadestegn.

Anicet. Jeg skal nok mage det saa,
Om du forlanger det, at Keiseren skal tale med dig nu strax.

Lucil. Dette var just min trofaste Ven
Mit eeneste Ønske, gaa bort, og opfyld det.

Ti farò sempre grata,
Mi sarai sempre caro: e se le Stelle
Mi rendessero mai
Quel cor che diedi a un Infedele, oh Dio - - -

Anicet. Pure ottenni un sospir dall' idol mio.

Quel sospiro sì vezzoso
Va dicendo al mesto core,
Se per me non vien d'amore
Che sia segno di pietà.

Ah se accetti la mia fede,
Il mio cor di più non chiede
E di più bramar non sa.

SCENA II.

Flavio, e Lucilla.

Flav. Dell' esercito i capi
Pendon dal mio volere. E tempo omai,
Che

Jeg skal altiid være dig taknemmelig
Du skal altiid være vel anseet af mig: Og
om Skiebnen
Giver mig nogen Tiid igien
Det Hierte jeg bortgav til en Trolss, o
I Guder . . .

Anicet. Der fik jeg en Suk af min Allerkiæreste.

Den saa Hierteqvægende Hulsuk
Vil dog sige til mit beklemte
Hierte,
Om den ei kommer af Elskov til
mig,
At den skal være et Medlidenheds
Tegn.
Ak! om hun modtager min Ægte-
skabs Troe,
O! saa fordrer mit Hierte ei mere,
Og kan ei mere attraa.

Anden Scene.

Flavius og Lucilla.

Flav. Krigshærens Hovedsmænd
Er alle mig til Villie, og nu er det just
Tiid,

Che Lucio si punisca
Lucilla Si l' approvo; ma voglio
Cesare illeso, e salvo; ed in ciò prendo
La fede tua della sua vita in pegno.
Flav. Farò quanto conviene
Ad Aurelio, a Lucilla, a Flavio, e a Roma;
Onde l' alta vittoria
A te sia di vantaggio, e a me di gloria, *parte*

SCENA III.

Lucio Vero, e Lucilla.

Luc. V. Principessa, che brami?
Lucilla Prender da te congedo.
Luc. V. Ti sian propizj e numi.
Lucilla Eterna pace
In te risieda, e nella cara sposa;
E sempre il Ciel ti renda
Colla tua Berenice

Sposo

At Lucius maa straffes.

Lucil. Ja jeg befalder det, men vil dog have
Keiseren uskadet og frelst, og herved tager
jeg
Din Troeskab til et Pant for hans saa
kiære Liv.

Flav. Jeg skal giøre alt hvad anstaar
Aurelio, Lucilla, Flavio og Rom,
Hvorpaa den store Seiervinding
Skal blive dig til en stor Fordeel, og mig
til en Heeder. Han gaar bort.

Tredie Scene.

Lucius Verus og Lucilla.

Luc. V. Princesse, hvad forlanger du?

Lucil. At tage Afskeed med dig.

Luc. V. Guderne være dig naadige.

Lucil. Gid en evig Sinds-Roe
Fæste-Boelig hos dig, og din kiæreste
Brud:
Og Himlen giøre dig altiid
Med denne din Berenice

Sposo contento, e Genitor felice.

Parte, e poi ritorna indietro richiamata da Lucio Vero

Luc.V. (Par che m' affligga il suo dolor.) Lucilla,
Leggi nel mio sembiante
L' amarezza in cui resto.
Ah mi perdona, e credi,
Che s' io fossi signor del mio destino,
Volentieri offrirei
A tanta fedeltà gli affetti miei.

parte

SCENA IV.

Lucilla.

Ah che val dunque usar la forza, e l' armi.
Ardire, Ardir Lucilla
Fuggi da questo ingrato.
Sciogli la tua catena;

Spezza

Til en fornviet Gemahl og lykkalig Fader.

Hun gaar bort, og kommer igien, da hun bliver tilbagekaldet af Lucio Vero.

Luc. V. (Mig synes at heudes Sorg gaar mig til Hiertet) Lucilla

Læs dog i mit Udseende
Den Sinds-Fortred hvori jeg er.
Ak! forlad mig dog, og troe
At om jeg endnu var min egen
Skiebnes Herre,
Skulde jeg gierne
Tilvende saa stor Troeskab, al min
Tilboielighed. Han gaar bort.

Fierde Scene.

Lucilla.

Ak hvortil nytter da! at bruge Magt og Vaaben.
Tag Mod, tag Mod til dig Lucilla.
Flye kun fra den uskiensomme.
Oplos nu kun din Lænke;

Og

Spezza lo ſtrale al tuo Cupido; e ſcoſſo
Il tirannico giogo - - - - Oh Dio! non poſſo.

Perche ſoſpiro
Per un ingrato
Che non à amore
Che fè non à

Perche mi adiro
Se il diſpietato
Del mio dolore
Non à pietà.

SCENA V.

Carcere.

Vologeſo incatenato, e poi Flavio con Guardie.

Volog. Sarai pur ſazia, o ſorte
Sazie ſarete, o ſtelle,

Sem-

Og sønderbryd den Pil Cupido saared med, og det
Tyranske Aag er dermed reent afrystet . .
O J Guder! jeg kan ei

Fordi jeg endnu sukker
For den uskionsomste,
Som ei har Kierlighed
Som ingen Troeskab har.
Ak! hvorfor vredes jeg
Naar denne Følesløse
Ei nogen Medynk har
Med mine Suk og Sorg.

Femte Scene.

Fængslet.

Vologesus i sine Lænker, og siden Flavius med Vagterne.

Volog. O Vbindfulde Lykke skal du dog faa din Lyst?
O Tiger-grumme og i Harnisk-bragte Skiebne

Skal

Sempre contro di me fiere, e sdegnate?

Entra Flavio con seguito di Soldati Romani.

Flav. Vologeso cercate.

Volog. Vologeso, è presente, e non s' asconde
Al suo fiero destin, perche nol teme.

Flav. Troncategli i legami

I Soldati sciolgono Vologeso, e gli porgono la spada

Porgeteli una spada.
Alla Regia verrai: colà fra poco
Ti renderò la fida sposa ancora.

Volog. Signor chi sei, che tanto
Magnanimo, e pietoso - - -

Flav. Uno son io,
Che l' ingiustizia abborre
D' un Cesare inumano;
Son nemico a i Tiranni, e son Romano.

Vanne

Skal nu min Undergang fornøie eders Mod?

Flavius kommer ind med et Følgeskab af Rommerske Soldater.

Flav. Opsøger Vologesum.

Volog. Vologesus er tilstede, og han sig skiuler ei
For sin umilde Skiebne? thi han ei frygter den.

Flav. Forkorter ham de Fangebaand.
Soldaterne afløser Vologesum og flyer ham Kaarden.
Giver ham der en Kaarde.
Du skal komme paa Slottet, der skal jeg
Inden kort Tiid give dig din troefaste Brud igien.

Volog. Herre hvem er du som er saa
Ædelsindet og Medynksom? . . .

Flav. Jeg er just en
Som har Afskye for slig Uretfærdighed
Af en udydig Keiser;
Jeg er en Fiende af Tyranner, jeg er en Rommere.

Gaa

Vanne diffendi
La dolce ſpoſa,
Che timoroſa
Forſe ora il ciglio
Bagna di lagrime
Penſando a te.

E da me poi
Vedrai punita
Quell' alma ardita
Che dal ſuo genio
Senza conſiglio
Guidar ſi fe.

Entra con parte delle Guardie

SCENA VI.

Vologeſo, ed' il reſto delle Guardie.

Perdonatemi, o numi
Se ingiuſti io vi chiamai, Fu voſtro dono
La libertade, e queſta,
Che ſtromento ſarà di mia vendetta,

Spada

Gaa bort og forsvar
Din yndige Brud
Som saa frygtagtig
Nu maaskee væder
Sine Øine med den bitterste Graad
I det hun tænker paa dig.
Og saa skal du see
Hvor denne dumdristige Siel
Som uden Betænksomhed
Lod sig lede af sin Vanart
Skal blive straffet af mig.

Han gaaer ind med en Deel af Vagterne.

Siette Scene.

Vologesus og de øvrige af Vagterne.

Forlad mig det O I Guder!
Om jeg kaldte eder uretfærdige. Det var eders Gave
Den kiære Friehed, og denne,
Saa Skiebnefulde Kaarde, som skal være et Redskab,

Spada fatal, con essa aprirmi io
spero
Il varco a Berenice; e 'l Brando
stesso
Per render sazio il mio furore
appieno,
Immerger poscia al fier nemico
in seno.

Leon nella foresta
Se il Cacciator l' infesta
Freme nell' ire insano
Corre dal monte al piano,
E fa co' suoi rugiti
Le valli risuonar.

Non trova mai nel core
Ritegno il suo furore,
Irato corre, e fiero
Nell' offensore altiero
I torti à vendicar.

SCE-

Med hvilket jeg haaber at aabne mig
Et Vaadsted til min Berenice, og siden at styrte
Det Sværd endog i min grummeste Fiendes Barm
For at stille mit Raserie fuldkommen tilfreds.

Som Løven i den vilde Skov
Naar Jægeren anfalder den
Fnysende i sin afsindige Vrede
Springer af Bierget paa Marken
Og med sin hule Brølen
Kommer Dalene til at skingre deraf.
Dens Raserie finder intet Afhold
I det af Vrede i Luc bragte Hierte,
Den springer som forbitret og glubsk
Paa sin stoltsindede Bahnemand
For at hevne den tilfoi'de Uret.

SCENA VII.

Stanza tutta apparata di Lutto, che poi si trasmuta in Regia Imperiale illuminata.

Lucio Vero, e Aniceto.

Anicet. Signor come imponesti
Berenice qui venne.

Luc.V. Or quanto imposi
Aniceto eseguisci.

Anicet. Tutto è già pronto. *parte*

Luc.V. A che m' astringi, amore
Per debbellar la tirannia d' un core.

si ritira in disparte

SCE-

Syvende Scene.

En med sort ganske overtragt Stue, som siden forandres til en stor med Lys opklaret Keiserlig Ridder-Sal.

Lucius Verus og Anicetus.

Anicet. Herre Berenice kom herhid,
Som du befalede.

Luc.V. Anicetus efterkom nu
Alt hvad jeg befalede.

Anicet. Alting er alt færdig — Han gaar bort.

Luc.V. Ak hvortil tvinger Elskov mig
For at bestride et Hiertes Egensindighed.

Han gaar hen afsides.

SCENA VIII.

Berenice, e Lucio Vero in disparte.

Beren. Berenice, ove sei?
Qual funesto apparato
Di spavento, e di Lutto!
Qual di tenebre, e d' ombre
Reggia dolente, e fiera!
Forse qui di Tieste
Si rinovan le cene, e langue il giorno
Fuggitivo così, perche tra queste,
Tra queste soglie, oh Dio,
Trucidato mori l' Idolo mio?
si ferma alquanto come ad udire.
Aime - - - son desta, e sogno?

Odo

Ottende Scene.

Berenice og Lucius Verus afsides staaende.

Beren. Berenice hvor er du dog?
Hvad er dette for en Dødskrækkende Udrustning
Af Forfærdelse og Jammer!
Hvad er dette for en sørgelig og høistgruelig Sahl
Fuld af Mørkheder og Dødens Skygger!
Maaskee her skal igien fornyes Thyestis (*) græsselige Maaltiid,
Den ellers saa flygtige Dag lenter nok dertil fordi imellem disse
Imellem disse Skillerum, o I Guder,
Døde min allerkiæreste som en hennvrdet! Hun standser noget som for at høre efter.
Vee mig . . . Vaager, eller sover jeg?

(*) Hygin. Aug. Lib. Fab. Lib. pag. 20. 28. 48. 50. &c.

Odo, o parmi d' udir la voce - - - il pianto
Del moribondo ſpoſo - - - Ahi ſon pur queſti
Gemiti di chi langue
Singulti di chi ſpira - - - e quell' oſcura
Caligine profonda,
Che la s' inalza, e moſtra
Non ſo qual ſimulacro agl' occhi miei
Quella - - - ſi quella - - - io la ravviſo: quella
E del mio Vologeſo
L' ombra meſta, e dolente!
ſi ferma guardando
Ah barbaro, Tiranno!
Uccideſti il mio amore,
Me lo diſſe il mio core
Me l' afferma il mio ſguardo, io non m' inganno

Om-

Hører, eller synes mig at høre Stemmen . . . Hylgraaden
Af min hendøende Brudgom . . .
Ak væ! Disse er dog
Stemninger af en som trekkes med Døden
Hikninger af en som opgiver Aanden . .
og dette beegsorte
Og grunddybe Bælmørke,
Som der opstiger, viiser og
Jeg veed ei hvad for et Billede for mine Øine
Dette . . . Ja dette . . .
nu bæres det mig for: Ak dette
Er min Vologesi
Jammerfulde og bedrøvelige Gienfærd

Hun standser i det hun seer sig om.

Ak Umenneske, ak Tyran!
Du ødelagde da min Elskovs-Lykke reent,
Det ahnede mig nok, mit Hierte sagde det
Mit Syn bekræfter nu, jeg seer dog ikke feil.

Ombra che pallida
Fai qui soggiorno:
Larva che squallida
Mi giri intorno,
Perche mi chiami?
Che vuoi da me?
Se pace brami
Ombra infelice
In Berenice
Pace non v' è.

Luc. V. (Troppo il dolor l' affanna.
Veggami, e si consoli) Berenice?
si fà avanti

Beren. Ahime! Fra tanti orrori
Del più funesto ancor non m' ero avvista.

Luc. V. Che t' affligge?

Beren. Spietato
Ch' esser vuoi testimon de miei martiri
Dimmi: dov' è il mio sposo?

Luc. V. Or lo saprai.
si ritira dentro, e si sente una flebile Sinfonia Musicale

Beren.

Liigbleege Skygge som
Her har dit Opholds-Sted
Gienganger som saa fæl
Mig svæver runden om,
Hvorfore kalder du?
Hvad er det du vil mig?
Er Sinds-Roe din Begier?
Uheldig Gienfærd vid
I Berenice er
Ei nogen Sinds-Roe meer.

Luc. V. (Sorgen qvæler hende alt for meget.
Hun maa see mig og troste sig!) Berenice? Han gaar frem.

Beren. Vee mig jeg blev ei var
I den saa store Skræk endnu den grummeste.

Luc. V. Hvad bedrøver dig?

Beren. O Ubarmhiertige!
Vil du et Vidnesbyrd paa mine Martre være
Saa sig mig: Hvor er da min kiære Brudgom nu?

Luc. V. Nu skal du faa det at vide. Han gaar ind, og man hører en ynkelig Musicalsk Sammenstemmelse.

Beren.

Beren. Barbaro - - - Ma che ascolto?
Qual flebile armonia?
Teme, affanni, sospetti,
Finite di squarciar l' anima mia.

SCENA IX.

Aniceto seguito da un Paggio, che porta un Bacile coperto di drappo nero, e detta.

Anicet. Cesare, o Berenice
Questo dono ti manda io te lo reco.
prende il Bacile, e lo depone sopra un Tavolino.
Se tu cerchi il tuo sposo, egli è già teco.

Beren. Egli è già meco? Oh stelle
si appressa al Bacile
Dono spietato, e degno
Della man d' un Tiranno:
Che

Beren. Umenneske . . . Men hvad er
det jeg hører nu?
Hvad er det for Musik, som saa grædelig?
Min angestfulde Siel. Ak hvor den gruer sig
Mistanker, Grænmelse, gior engang
Ende paa at sønderrive den.

Niende Scene.

Anicetus medfuldt af et ungt Menneske, som bærer et Bækken bedækket med et sort Klæde, og Ovenmeldte.

Anicet. Keiseren o Berenice
Skikker dig denne Gave, og jeg bringer den. Han tager Bækkenet, og sætter det ned paa et lidet Bord.
Om du søger om din Brudgom, er han alt hos dig.
Beren. Han er alt hos mig! o Skiebne!
Hun nærmer sig til Bækkenet.
O Medynkløse og
Tyranneværdig Gave

Hvad

Che racchiudi? che ascondi?
Oh Dio! Tu forse
Sotto quel fosco, e tenebroso velo
Del mio tradito bene
La tronca Testa - - - Ah che in pensarlo io manco
Sudo - - - agghiaccio - - - O codarda
Destra di Berenice,
Qual orror ti trattiene, e ti sgomenta?
Ardisci, ardisci, o lenta:
Scopri l' ultimo dono,
Che ti fa l' empia sorte;
Scopri la mia sciagura, e la mia morte.

Su quel caro volto esangue
Vò finir l' egro respiro
Vò lo spirto esal - - - Cieli che miro!

Allo scoprir del Bacile si ode una Sinfonia allegrissima: si muta la scena in sontuo-

sissima

Hvad indbefatter du, hvad skiuler du for mig? I Guder ach maaskee!
Du haver Hovedet af min forraadde Skat
Udi dit fæle og saa Natte-morke Dække
Ak jeg besvimer naar
Jeg tænker kun derpaa
Jeg sveeder . . jeg iisfryser . . o du forsagte Haand
Du sviger Berenice.
Hvad Skræk afholder dig, og gior dig nu saa fei?
Tag Mod, tag Mod til dig, o noler-agtig Haand:
Opdag den grumme Skiænk
Som Lykkens Umildhed nu giver dig tilsidst;
Opdag mit Vanhelds Maal, og Dodens Hierte-sted

Paa dette kiære og blodfalmet Ansigts Flade
Vil jeg udpuste mit udsottet Aande-drag
Min Aand vil jeg herud . . . I Himle hvad seer jeg.

Ved det hun aabner Bækkener hører man den lystigste Musicalske Sammenstemmelse: Op-

trinnet

ſiſſima Reggia illuminata. Sul Bacile trova Berenice la Corona e lo ſcetro. Lucio Vero ſi fa avanti con Aniceto ſeguito da Guardie.

SCENA X.

Lucio Vero, Berenice, Aniceto, e Guardie.

Luc. V. Tu miri, o Berenice
I doni d' un Tiranno.
Ceſare a te gl' invia. Vedi ſe ſono
Al tuo rigor dovuti.

Anicet. E taci ancora? e non ti muove o Bella
Tanta coſtanza, e tanta fede?

Beren. Auguſto
Se tu credi, che vinta
M' abbia

trinnet forandres til den kostbareste oplyste Ridder-Sahl. Berenice finder Kronen og Scepteret paa Bækkenet. Lucius Verus kommer frem til hende med Anicero som er medfuldt af Vagterne.

Tiende Scene.

Lucius Verus, Berenice, Anicetus og Vagterne.

Luc. V. Du seer, o Berenice her
Tyranne Gaver som
Dig skikker Keiseren. See om de ogsaa er
Fortiente af din Strenghed.

Anicet. Og tier du endnu, saa stor Bestandighed,
Og Troskab, Skionneste bevæger dey dig ei?

Beren. O Keiser om du troer,
At den forgangne Skræk

M'abbia l'orror passato; e 'l ben vicino
T' inganni.

Luc. V. T' intendo
Alma dura, e crudel: Voglio appagarti.
Aniceto?

Anicet. Regnante?

Luc. V. A Vologeso
Reca Ferro, e Velen. Dirai ch' entrambi
Questa Fiera gl' invia. Dirai che scelga
Qual più l' aggrada

Beren. Ferma - - -

Luc. V. Non s' oda.

Anicet. Ad ubbidirti io volo.

Beren. Ah no - - - per poco ancora - - -

Luc.

Og den som var saa nær, har overvun-
det mig
Tænk du bedrager dig.

Luc. V. Nu merker jeg dit Sind
Flint-haarde grumme Siel, jeg vil for-
nøie dig
Anicetus?

Anicet. Regentere

Luc. V. Bring Sværd og Slangegift
Til Vologesum hen. Sig at det Udyr
ham
Tilveiebringer begge. Sig at han væl-
ger det
Som meest behager ham.

Beren. Bie dog

Luc. V. Hun maa ei hores

Anicet. Jeg hafter at adlyde dig

Beren. Ak nei . . . . . et Øieblik
endnu.

Luc. V. Vanne.

Beren. M' aſcolta.

Tutti Ceſare mora.

SCENA ULTIMA.

Tutti.

Luc. V. Ahime! quai voci!
Che mai ſarà.

Flav. Delle tue colpe al fine
Il fio ne pagherai.

Luc. V. E Flavio tanto ardiſce?
Il temerario inſulto
Con la ſola mia ſpada - - -

Flav.

Luc. V. Gaa bort.

Beren. Man høre mig.

Alle. Keiseren skal dø.

Sidste Scene.

Alle.

Luc. V. Vee mig, ak hvilke Stemmer!
Hvad skal det vel betyde.

Flav. Nu skal du endelig
Betale sidste Skiærv af dine Feil og Laster.

Luc. V. Og Flavius er den sig understaar saa meget!
Den saa forvovne Vold
Mit Sværd allene skal . . .

Flav. In van ti Lusinghi, e a tuo dispetto
Vittima già cadrai.

Luc. V. Perfido la tua vita - - -

Flav. Alfin morrai.

Lucilla Flavio, amici fermate
Lucio è il Cesare vostro.

Flav. Indegno il rende
Il forsennato amore.

Lucilla Ancorche infido, lo diffende il core.
Scelga pur a suo grado egli la sposa,
L' innalzi su quel trono.
Io stessa lo rimetto, e gli perdono.

Beren. Anima grande,

Velog.

Flav. Du haaber frugteslos, og skal til Trods for dig
Som et Slagtoffer falde.

Luc. V. Troelose men dit Liv.

Flav. Du skal tilsidst dog dse.

Lucil. Bie kiære Flavius, ak bier mine Venner;
Thi Lucius er dog jer Keiser hvad i gior.

Flav. Hans gale Kierlighed
Gior ham dertil uværdig.

Lucil. Mit Hierte ham forsvarer, hvor utroe han end er
Lad ham kun til Behag udvælge sig en Brud
Og sette hende paa den mig tiltænkte Throne,
Jeg selv tillader det, og end tilgiver ham.

Beren. O Dydefulde Siel.

Volog. Oh esempio
Di virtù, di costanza

Anicet. (Non v' è per il mio cor altra speranza)

Luc. V. Principessa gentile, io già non voglio
Esser di te men generoso. Prendi
Ecco nelle tue mani
La mia spada, il mio arbitrio, e la mia vita.
Sarò tuo, se non sdegni
Un che troppo t' offese.

Lucilla La mia costanza al fin, lieta mi rese

Luc. V. Ma come Vologeso
Da suoi lacci disciolto?

Flav. Sedotti i suoi custodi

A tue

Volog. Rosværdig Forevisning
Af Dyd, og rar Bestandighed.

Anicet. (Der er ei meere Haab for mit uheldig Hierte.)

Luc. V. O ædelsindede Princesse jeg vil ei
I Ædelmodighed dig eftergive noget, tag kun
See her i dine ædle Hænder
Mit eget Sværd, min Dom, mit Livs Udslukkelse
See jeg skal være din, om du vil ei forsmaa
En som har handlet for uskionsom imod dig.

Lucil. See min Bestandighed mig giorde glad tilsidst.

Luc. V. Men hvordan Vologesus
Af sine Baand udløst?

Flav. Hans Vagter blev forfort

A tue catene, e al furor tuo l'ò tolto.

Luc. V. Torni al ſen della ſpoſa,
E li paſſati eventi
Copra d' eterno oblio:
Ormai più non ſi parli
Della mia crudeltà, dell' amor mio.

Beren. Grazie o pietoſi Dei

Volog. Trovan termine al fin i mali miei

Luc. V. Vieni o Flavio al mio ſen, ti ſtringo amico.

Flav. E ognor fedel m' avrai.

Beren. O lieta ſorte.

Luc. V. O fortunati eventi

Lucilla O Care pene.

Volog. O cari miei tormenti

Coro.

Af mig som unddrog ham fra Lænkerne,
og dit forgangne Raserie.

Luc. V. Omfavn igien din Brud
En evig Glemsomhed
Lad skiule hvad er skeed:
Nu maa ei tales meer
Om Grusomheden, og min Elskovs Vildelse.

Beren. Jeg takker eder J saa Medynkfulde Guder.

Volog. Mit Uheld finder nu tilsidst sit Grendseskiel.

Luc. V. Min Ven o Flavius! Kom, jeg omfavner dig.

Flav. Mit Forhold altiid skal min Troeskab mod dig viise.

Beren. O frydefulde Lykke.

Luc. V. Lyksalig Hendelse.

Lucil. O kiære Hierteqval!

Volog. O mine kiære Martre.

Coret.

Coro.

L. V. e Lucil. Al mare invitano
Placide l' onde.

Vol. e Ber. Dal Cielo ſpirano
L' aure feconde

Tutti E tutto giubila
Col noſtro cor.

FINE.

Choret.

Luc. V. og Lucil. Til Havet indbyder
De roelige Bølger.

Volog. og Beren. Fra Himlen nedblæser
De frugtbare Vinde.

Alle. Og alting sig fryder
Med vort Hierte.

ENDE.

DET STORE KONGELIGE BIBLIOTHEK